

Vörös István: *Színek és hangok*;
Városi reggel; *Netreál* (versek) **2.**
Karácsonyi Zsolt: *Törékeny műszerek*,
dérlepte tájban (vezércikk) **3.**
„*A ritmus köré szerveződik az életem*” –
Nagy Zalán interjúja Varga László
Edgárral **4.**
Varga László Edgár: *Dujkák* (próza) **6.**
Keszthelyi György: *Költészet napjára*;
Vers-eb; *Hazárd* (versek) **8.**
Benedek Szabolcs: *Nyárdélután a tóparton*
(próza) **9.**
Hajós János: *1.0.1*; *Kék bársony*; *Voyager*;
Mások élete (versek) **10.**
Lovász Krisztina: *A falu megmentése*;
Szuperszerda; *M.I. 3*; *Deuce* (rövidprózák) **11.**

Pavilon 420

Komán Attila: *vándorte; homokvár;*
gyarmatosítás (versek) **13.**

Csurulya Csongor: *A stoppos* (próza) **14.**

Csermely Mátyás: *Ivolgv; Tízíg számolni; Semmi több; reggel nem mindig jut idő arra, hogy egyek*
(próza) **15.**

Hermán Dániel: *Vox populi* (próza) **16.**

Varga László Edgár: *Meglátni egy disznó*
szemében Istent (esszé) **17.**

Böjthe Pál: *Nagy terv, sok munka* (Dézsi Zoltán: *Hűség és hűtlenség I-III.*) **18.**
Mihail Sebastian: *Emília* (próza Varga László fordításában) **19.**

Kinematográf

Ferencz-Nagy Zoltán: *Sivatagi technósokból
nem lesz Matuzsálem* (Oliver Laxe:
Tánc a sivatagban / Sirât) **22.**

Theátrum

Fehér Imola: *Suttogás a sötétben*
(Szatmárnémeti Északi Színház, Harag György
Társulat: *Sopro – Suttogás a sötétben*) **23.**

Kritika

Borsodi L. László: Az elszalasztott csodákról – igen, aha, nem (Varga László Edgár: *Venus és Nichita*) **24.**

Fülszöveg

Borsos J. Gyöngyi: *A teljesség pillanatai*
(Ia Genberg: *Részletek*) **26.**
László Zsuzsa: *Ahol még elkél a javítás*
(Nagy Koppány Zsolt: *Irritatio Dei*) **26.**

Képregény

Csillag István – Vincze Ferenc:
Most hallgatnak **26.**

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *A hegedűtanítás nagymestere* **27.**

Artefaktum

Nagy Eszter: *A krízis irányai* **28.**

VÖRÖS ISTVÁN

Színek és hangok

Ellustul, ami zöld, ellustul, ami sárga,
a zöld maga lustul el, beszakad, kék férgek
bújnak elő, de a levegőn elpusztulnak,
egy pillanat alatt szürkére válnak, mint ami
láthatatlan lánggal ég. A fehéret visszahajtják,
akár egy szőnyeget, alatta a padló csupa por.

Ellazul a zöld, elképed a sárga, a piros kihűl,
a barna beérik, a fekete szuvas lesz, meglazul,
kiesik, háromszor is, mint a fog, egy öregember
megfeketedett utolsó három foga. Elgurul, ami kék,
elsárgul a lila, a narancs megrohad. Nem a színek
sorsa ez, de nem is metaforák. Áldozat mind csupán.

A szürke jön divatba, kimennek a fák, a füvek,
elfogy a köszén, műanyaggá lesz a kőolaj,
elzüllenek a városok, bennük a házak.
Új házak nőnek a helyükre, 10 év múlva
már romosak, elfordul a táj, a kethelyiség
becsuk, szeméttel lesz teli a síkátor.

Elmúlik az ezüstkor, beolvasztják a vaskort,
a kőkor belepi a földet, térkövezés, a kövek
között gyom hajt ki, eltűnedeznek az utolsó
parkok, bezár a múzeum, kinyit az ócskapiac,
minden a képzeletbe kerül át, dróton rángatott
mesevilág, elpusztulnak a történetek.

Elpusztul a szerelem, a nemi szervek fonnyadtan
lógnak, a herezacskóba pipadohány tömve,
a szőrtelen pina kiszárad, érintése is fölsebeznél
a kezet, de az ujjak megvastagszanak, tapintásra
alkalmatlanok, elhal a zongoraszó,
a zsebtolvajok éhen halnak, mindent előtt

a konzerv, a múlt eltűnik mégis, magnóról hallgatnánk az időt, de nincs magnó se, csak valaki feltöltötte, ami volt, valaki onnan letöltötte, más poharakba kitöltötte, a negyedik a poharat kidöntötte, az ötödik itta a porból a kiömlött sikoltozást és vért, de ez elűlt, az megalvadt, a valaki

eltűnt, vagy el fog tűnni, vagy senki lesz,
vagy senki se. Minek hallgatni a múltat,
komponálni a jövőt, ha az utolsó kottafüzet
utolsó oldalára lapoztál, és tudod, hogy az
oldal végéig nem fejezhető be ez a fűga.
Szünetjeleket írsz csak egymás után.

